

Imaginile centenarului. Între trecut și prezent

Când plec în deplasări în străinătate, fie că vorbesc de conferințe sau de școli de vară, rămân mereu impresionantă de modul în care arată Universitățile din „afară”. Totuși, nu. Nu vreau o universitate ca afară. De ce? Pentru că mereu îmi aduc aminte că acasă, în București, sunt deja parte a Universității din București, cu un prestigiu istoric ilustru, ale cărei elemente arhitecturale pot cu siguranță concura cu cele „din afară”.

Ca toți studenții de altfel, pentru mine cuvântul „Universitate” are foarte multe valențe. De la stația de metrou Universitate, la Piața Universității, la banca BCR, la diversele departamente de la Rectorat, Facultatea de Drept, la Facultatea de Sociologie, toate au amprenta lor asupra mea. Toate m-au format identitar, educațional și social. Sunt și voi fi întotdeauna mândră de statusul meu de studentă a Universității din București.

Sunt foarte francă când spun că istoria nu a fost punctul meu forte niciodată. În liceu, aveam caietele întregi cu datele evenimentelor istorice. Le învățam pe de rost, doar să am notă mare la bacalaureat (punct ochit, punct lovit). Nu am învățat istoria așa cum trebuia să o fac, iar Facultatea de Sociologie m-a învățat ulterior că aceasta e esențială în înțelegerea fenomenelor sociale. Am început, de asemenea, să apreciez toate evenimentele care au legătură cu istoria. Și avem nevoie să ni se readucă mereu aminte faptul că istoria e esențială.

Concursul de față este o oportunitate foarte bună de îmbinare informală a studenției cu istoria. Noi, cei născuți după anul 1990, în care războiul este mai mult unul informatic decât unul armat, nu am luat parte la evenimente marcante din punct de vedere social (i.e. cum a fost cazul comunismului, perioadei celor două războaie mondiale etc). Trăim într-o contemporaneitate tehnologizată, în care trebuie să ni se amintească mereu că cei care uită istoria, nu vor ști cum să „mânuiască” viitorul.

Povestea din spatele fotografiilor este destul de amuzantă. A fost destul de provocator să găsesc o strategie prin care să marchez Centenarul, rolul Universității și preocupările încă actuale ale studenților într-un tot unitar. Eram la curent oricum cu evenimente dedicate Centenarului la Universitatea din București, iar la multe dintre ele am și participat.

Povestea s-a întâmplat într-o duminică, în care m-am plimbat cu modelul, Cătălina, de la metrou Universitate la Facultatea de Sociologie, la Facultatea de Drept și apoi înapoi la Universitate. Ne-am întâlnit la metrou și vedeam că se cam rărește traficul. Și se rărește, și e multă lume, și <<unde te schimbi, Cătălino? Ce facem?>> Venise din Ploiești, cu trenul și nu se schimbase în costum popular. <<Ce facem?! Hai să mergem la noi la facultate, te schimbi

acolo. Poarta închisă. Nu-i nimic, intrăm prin spate. Vine portarul, foarte amabil și ne întreabă ce vrem să facem. Îi explic rapid că vrem să participăm la un concurs pentru Universitate și trebuie să tragem niște cadre în interiorul facultății. Da, normal. Intrați. >> Cătălina se schimbă repede și o întreb ironic dacă poate să se schimbe mai repede de atât. În 5 minute era și îmbrăcată și machiată și aranjată. Aici am învățat prima lecție: întotdeauna trebuie să fii pregătit pentru nepregătit. Cătălina e artistă populară într-un ansamblu folcloric și mi-a mărturisit că în cadrul concursurilor, dacă ți se spune să intri pe scenă în 5 minute, trebuie să știi cum să manageriezi astfel de situații. Istoria și experiența au învățat-o să fie mereu spontană și gata de acțiune.

După o distracție maximă, în care singurele persoane din facultate eram noi două și portarul (care ne-a pus și muzică populară, să intrăm în atmosferă), am plecat către Facultatea de Drept, la Rectorat. Drumul a fost interesat pentru că am aflat de ce se oprise traficul. Era Maratonul București, cu peste 20.000 de alergători, care, în timp ce alergau, mai trăgeau un ochi la costumul popular cu care era îmbrăcată Cătălina. Era frumoasă, era radiantă, era îmbrăcată în trecut și era din prezent. Era studentă, într-un 2019 marcat de dispozitive de tracking sportiv, pe o stradă istorică (i.e Bulevardul Regina Elisabeta). Era cumva legătura dintre prezent și viitor.

Ajungem la Drept și vrem să ne lăsăm bagajele undeva într-un loc ferit de soare. Nu ajungem de 1 minut că portarul vine să îți facă treaba. Îi spunem aceeași poveste și în timp ce povesteam, dintr-o dată se duce către Cătălina și o ia în brațe. Cătălina se uită la mine, eu la ea, moment stânjenitor, îi explicăm că vrem să facem câteva poze, că plecăm repede. <<Dar ce ești? Vreo cântăreață? Ce costum frumos. Vreau să fac o poză cu tine. Adică două, mai multe, să le pun aici pe ecran. Ne face domnișoara.>> Iau telefonul domnului în mână și le fac câteva poze. Ieșim în afară, după ce ne invitasе domnul să punem bagajele în interior, că va avea grijă de ele. Coborâm scările și din 2 în două minute ne întreba dacă avem nevoie de ceva, dacă vrem apă, că e mai bine să megem la pomii de jos, că sunt frumoși, că „merită”.

După ce am tras cadrele de la Drept, dăm să mergem să luăm bagajele. Între timp, domnul de la poartă mai racolase un nene, foarte de treabă și dumnealui, cerând încă o serie de poze. Le fac și pe acestea și în final plecăm spre Universitate, locul unde începuseră oricum lucrurile. Toate drumurile duc la Universitate, nu?

Nu știam unde să merg mai întâi. În fața Facultății de Litere, în Fața Facultății de Limbi și Literaturi Străine, în fața fântânii, la stația de metrou. Pentru că „Universitate” însemna multe. Mă luase un pic valul tehnic, voim încadratura fără grafitti, fără linii care ieșeau din cap sau din mâini, voiam ceva simetric, <<nu mă ajuta obiectivul, de ce l-am luat pe ăsta, of, haide

așa. Stai cum știi tu, dar pe mijloc. Dar ridică mâinile, regula treimii, nu e bine.>> Până la un moment dat când mi-am dat seama că uitasem să trăiesc momentul. Eram pe drumul înspre librăria Eminescu, între Universitate și Universitatea de Arhitectură, eram într-un loc istoric și uitasem să conștientizez unde sunt. Am luat o pauză și am re-organizat lucrurile. Evident că nu am trecut neobservate. Un grup de francezi s-a oprit să îi admire costumul Cătălinei și inevitabil să facă poze cu ea. A doua lecție a fost aici, în locul acesta. Tradiția încă impresionează. Și mai mult de atât, tradiția românească încă mișcă emoțional.

Într-un final, totul a mers bine, iar distracția cu siguranță a meritat. Cătălina a fost la rândul ei mulțumită, eu îmi făcusem (speram) treaba și urma să analizăm rezultatele.

Toate locurile pe care le-am ales au o însemnătate ridicată pentru studenți. Facultate, Rectorat, Universitate, toate au o identitate istorică ce s-a materializat prin ceea ce suntem astăzi, noi, studenții. Suntem parte a Universității și, la rândul nostru, contribuim la dăinuirea poveștii ei.

Prin costumul ei, Cătălina a fost „oginda timpului”. Costumul face parte din zona Munteniei. Este compus din ie, fota, brâu, maramă și opinci. Din punct de vedere cromatic, culoarea albă a țesăturilor, combinată cu roșu și negru reprezintă o caracteristică de bază a regiunii. Ia este brodată cu flori de culoare roșie, care indică prosperitatea și tinerețea persoanei care o poartă. În același timp, roșul este culoarea care simbolizează regiunile muntoase.

Studenții încă practică obiceiuri ale înaintașilor noștri. Îmi mărturisea că e mândră că poartă o astfel de bogăție vestimentară, moștenită de la stră-stră bunica ei și că poate duce mai aproape de public ceea ce vremurile trecute au ascuns zilelor noastre. Astfel, reamintirea evenimentelor reprezintă unul dintre primii pași spre conștientizarea istoriei și spre înțelegerea rolului ei în tot ceea ce înseamnă viața socială de astăzi.

Specificații tehnice generale:

- Body: Sony A7R III
- Obiectiv: Sony FE 35mm F1.8 DG HSM Art

Specificații tehnice particulare:

Poza 1: Sony A7R III, Sony 35 mm, f/2.8, 1/60, ISO 100;

Poza 2: Sony A7R III, Sony 35 mm, f/2.8, 1/8000, ISO 100;

Poza 3: Sony A7R III, Sony 35 mm, f/2.8, 1/4000, ISO 100;

Poza 4: Sony A7R III, Sony 35 mm, f/2.8, 1/320, ISO 100.